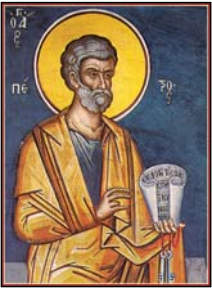

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου (29ῆ Ἰουνίου)

Ἔνα πολὺ ἐπίκαιρο ἐρώτημα:

Μαρτυρία Ὁρθοδόξου Ἦθους ἢ συγκρητιστικὴ συνύπαρξις;*

*«Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν,
ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες δοξάσωσι τὸν Θεόν»*

(Α΄ Πέτρ. 6΄ 12)

ΣΤΙΣ ἡμέρες μας ἐπαναδιώνουμε καὶ ἀντιμετωπίζουμε, ὡς Χριστιανοί, μίαν ἱστορικὴ πρόκλησι, ἓνα κοινωνικὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο εἶχε διώσει ἔντονα ὁ πρώϊμος Χριστιανισμός: τὸ παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον.

Λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, πολιτισμοί, ἔθνη καὶ θρησκείαι συνθέτουν τὸ πολύμορφο πλαίσιο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινοῦνται πλέον καθημερινῶς οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀναπτύσσουν μὲ ἀλλοδόξους, ἀλλοπίστους καὶ ἀλλοεθνεῖς ἓναν διάλογο ζωῆς ἐν τῇ πράξει.

Τόσον οἱ ἀλλοτριωμένοι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταί*, ὅσον καὶ οἱ ἐκκοσμικευμένοι πολιτικοὶ καὶ διανοούμενοι, προσπαθοῦν μὲ ποικίλους τρόπους νὰ ἐπιβάλλουν ἰδικούς τους κανόνες, προκειμένου νὰ ἔχη ἐπιτυχία αὐτὸς ὁ ἀναπόφευκτος διάλογος ζωῆς.

Ἡ προσπάθειά τους αὐτὴ καταβάλλεται στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως καὶ τῆς ἀπροσκόπτου συμμετοχῆς στὰ ἀγαθὰ τοῦ ἐπιγείου χλιαστικοῦ παραδείσου· ἀλλὰ -γιατί ὄχι;- καὶ στὴν προοπτικὴ μιᾶς συγκλίσεως καὶ συγκρητιστικῆς συνθέσεως, ὅποτε ἡ στάσις τελικὰ ἔναντι τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ σχέσις μας μὲ Αὐτὴν νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλῇ κανέναν.

* * *

Εν τούτοις, οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, «Πνεύματι περιπατοῦντες»¹, ἔχουν ὡς σταθεροὺς Ὁδηγοὺς στὴν ἐπίγεια πορεία τους πρὸς τὴν Ὁγδόην Ἡμέραν, ὄχι τοὺς θρησκευοποιημένους ποιμένας, ἀλλὰ τὰ θεωμένα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοὺς θεοφόρους καὶ φωτοφόρους Ἀποστόλους, Πατέρας καὶ Διδασκάλους.

Ἐν προκειμένῳ, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς προτρρέπει μὲ ἔμφασι νὰ μὴ λησμονοῦμε ἕναν θεμελιώδη κανόνα, εὐρισκόμενοι πλέον ἀνάμεσα στὰ πολυειδῆ καὶ πολυώνυμα σύγχρονά μας «ἔθνη»: τὴν «καλὴν ἀναστροφὴν»².

Ὁ Κορυφαῖος ὑπενθυμίζει στοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι συμβιώνουν μὲ ἀπίστους, ἀσεβεῖς, κακοδόξους, αἰρετικούς καὶ ἑτεροθρήσκους, «νὰ ἔχουν καλὴν συναναστροφὴν καὶ ζωὴν ἐνάρετον», «νὰ εἶναι στολισμένοι μὲ ἡθὴ εὐαγγελικὰ καὶ μὲ ἀρετὰς χριστιανικὰς»³.

Αὐτὴ ἡ θεομακάριστος «καλὴ ἀναστροφὴ», ἡ ἐν Χριστῷ ἀξιοπρεπὴς καὶ συνεπὴς συμπεριφορὰ καὶ διαγωγὴ τῶν εὐσεβῶν, ὡς **Μαρτυρία Ὁρθοδόξου Ἡθους**, προσελκύει τὴν ιδιαίτερη προσοχὴ («ἐποπτεύσαντες»²) τῶν ἀλλοτριῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὠθεῖ αὐτοὺς στὴν γνῶσι τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν ἐπίγνωσι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου γιὰ τὴν «καλὴ ἀναστροφὴ» ἀποτελεῖ σαφῆ ἀπήχησι τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος μας:

«Οὕτω λαμψάτω τὰ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς»⁴.

Τὴν κεφαλαιώδη αὐτὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἱεραποστολικὴ δύναμι τῆς «καλῆς ἀναστροφῆς», διεκήρυξε καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι:

«Κανεῖς δὲν θὰ ἦταν εἰδωλόλατρες, ἂν ἤμεθα πραγματικοὶ Χριστιανοί· ἂν ἐφυλάγαμε τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ ὅταν μᾶς ἀδικοῦσαν καὶ ὅταν μᾶς ἄρπαζαν τὰ ἰδικά μας· ἂν εὐλογοῦσαμε ὅταν μᾶς ὑβρίζαν· ἂν εὐεργετοῦσαμε ὅταν ἐδεινοπαθοῦσαμε. Κανεῖς δὲν θὰ ἦταν τόσο θηρίο, ὥστε νὰ μὴν τρέξῃ πρὸς τὴν εὐσέβεια, ἂν ἀπὸ ὅλους μας ἐτηρεῖτο αὐτὴ ἡ τακτικὴ»⁵.

* * *

Ὁ Φωστῆρ τοῦ Ἁθωνος, ὁ Ὅσιος Νικόδημος, ἀναφέρει τὴν ἐξῆς θαυμαστὴ, χαριτωμένη καὶ οἰκοδομητικὴ «ἱστορία ὁποῦ διηγοῦνται

πολλοὶ ἀξιόπιστοι» καὶ ἡ ὁποία ὑπομνηματίζει ἄριστα τὴν ἀνωτέρω διδαχὴ τοῦ Κορυφαίου:

⁵ Ἦσαν «δύο χωρία πλησιόχωρα» εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, «ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἰς μὲν τὸ ἓνα ἦτον Τούρκοι μόνον χωρὶς Χριστιανῶν, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἦτον μόνον Χριστιανοί.

Οἱ Τούρκοι οὖν ἐκεῖνοι ἦτον πολλὰ σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, καὶ ἐπροξένουν πολλὰς τυραννίας εἰς τοὺς Χριστιανούς· κατὰ θεῖαν δὲ ὀργήν, ἠκολούθησέ ποτε μία θανατηφόρος ἀσθένεια εἰς μόνον τὸ χωρίον τῶν Τούρκων, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὅλοι σχεδόν, μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦτον κληνῆρες καὶ κατάκοιτοι εἰς τὸ στρῶμα.

Τότε ἓνας φρονιμώτατος καὶ θεοφοβούμενος Χριστιανός, ὁ πλέον γεροντότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, βλέπωντας αὐτοὺς εἰς τοιαύτην ἐλεινὴν κατάστασιν, τοὺς εὐσπλαγχνίσθη· ὅθεν συνάξας ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ λησμονήσουν τὰς τυραννίας ὅπου οἱ Τούρκοι τοὺς ἐπροξένουν, καὶ νὰ θελήσουν ὅλοι νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς Τούρκους εἰς τὴν ἀσθενεῖάν τους, φυλάττοντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, τὴν λέγουσαν: “ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε αὐτούς”· συμβουλεύσας δέ, τοὺς ἔπεισε καὶ ἔτσι ὅλοι πηγαίνοντες εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὰ ὀσπήτια τῶν Τούρκων, ἐπιμελήθησαν αὐτοὺς καὶ ὑπηρετήσαν ἕως οὗ ἔγιναν ὑγιεῖς.

Τότε οἱ Τούρκοι ἐκεῖνοι, βλέποντες τὴν τοσαύτην καλωσύνην καὶ ἀνεξικακίαν τῶν Χριστιανῶν, ἐθαύμασαν πῶς ἔχουν τοιαύτην πίστιν καὶ τοιοῦτον Θεόν, ὅπου τοὺς διδάσκει νὰ μὴν ἀποδίδουν κακὸν ἀντὶ κακοῦ· ὅθεν συναχθέντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ κοινολογησάμενοι τὴν ὑπόθεσιν, ὅλοι μὲ κοινήν γνώμην ἐβαπτίσθησαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

• Ἴδου ἡ “καλὴ ἀναστροφὴ” τῶν Χριστιανῶν, πῶς πείθει ὀλόκληρα χωρία νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀκολουθῶς νὰ δοξάζουν Αὐτόν»⁶.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 332/Μαῖος-Ἰούνιος 2006, σελ. 289-290.

1. Α΄ Πέτρο. 6΄ 11.

2. Α΄ Πέτρο. 6΄ 12.

3. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐρμηνεία εἰς τὸ Α΄ Πέτρο. 6΄ 12.

4. Ματθ. ε΄ 16.

5. Ἰ. Χρυσόστομου, PG τ. 62, στλ. 551/Εἰς τὴν Α΄ Τιμοθ., Ὁμιλία Ι΄, § γ΄.

6. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐρμηνεία εἰς τὰς Ἑπτὰ Καθολικὰς Ἐπιστολάς, σελ. 99-100, ὑποσημ. 2, Ἐνετίησι 1806.